

九重紫

จั่วฉงจื่อ

เล่ม
1

เขียน : จื่อจื่อ (吱吱)

แปล : ยุมิน

ตอน การเกิดใหม่ของสตรีสกุลโต้ว

หนึ่ง ถือถั่ว

ไต้หวันคิดว่าตนคงจะมีชีวิตต่อไปอีกไม่นานแล้ว

คนโบราณมักกล่าวว่า ‘คนเป็นผีจนถึงคนตาย ส่วนคนใกล้ตายจะคะนึงถึงคนเป็น’

หลายวันมานี้นางมักฝันถึงช่วงเวลาในวัยเยาว์บ่อยครั้ง ยามนั้นนางนั่งแกว่งขาป้อมๆ ไปมาอยู่ใต้ซุ้มดอกจ๊อเถิง ช่างๆ มีแม่แ่มรูปร่างอวบอ้อมผิวขาว ผ่องราวกับหมันโถวกำลังป้อนข้าวนาง

ยามที่ลมพัดวูบ ดอกจ๊อเถิงที่เป็นพวงห้อยระย้าก็แกว่งไกวและเสียดสีกันจนเกิดเสียง รวากับเด็กสาวที่จับกลุ่มกระซิบกระซาบกัน

นางรู้สึกชอบใจขึ้นมา จากนั้นก็วิ่งหัวเราะเข้าไปได้ว่าเถาตันจ๊อเถิงเถาหนึ่ง ก่อนจะปลิดดอกจ๊อเถิงที่กำลังผลิกลีบบานสะพรั่งลงมา ขณะเดียวกันแม่แ่มก็วิ่งตาม

“คุณหนูสี่ เด็กดี กินข้าวคำนี้แล้วคุณชายเจ็ดก็จะกลับมาจากเมืองหลวง แล้วนะเจ้าคะ ถึงตอนนั้นต้องมีของอร่อยๆ มาฝากคุณหนูสี่มากมายเลยเชียวนะ มีรองเท้างามๆ ด้วยนะเจ้าคะ...”

นางไม่แม่แ่มแต่จะเหลือบมองแม่แ่ม ทั้งยังหันหน้าหนีซ่อนเงินที่อีกฝ่าย

ยื่นมา จากนั้นก็เอื้อมมือไปเด็ดดอกจื่อถึงอีกดอกลงมาจากเถา

น้ำเสียงเสนาะหูจากสตรีนางหนึ่งดังขึ้น “อะไรกัน คุณหนูลืมนิด้อร่อยอีกแล้วหรือ”

พอแม่ผมได้ยินเช่นนั้นก็หันกลับไปย่อตัวคารวะเจ้าของเสียงในทันที ก่อนจะเอ่ยเรียกด้วยน้ำเสียงเคารพ “อู๋หยินเจ็ด”

นางกำดอกจื่อถึงพลงวิ่งเข้าไปหาอีกฝ่าย “ท่านแม่ ท่านแม่...”

สตรีผู้นั้นโอบกอดนางเอาไว้อย่างอ่อนโยน นางประคองดอกจื่อถึงในฝ่ามือให้มารดาดู ราวกับว่ามันเป็นของล้ำค่า

แสงแดดในฤดูใบไม้ผลิส่องกระทบเครื่องประดับทองแดงบนศีรษะที่ปักอยู่ตรงมวยผม รวมไปถึงชุดสีแดงปักดิ้นทองของท่านแม่จนสะท้อนแสงจ้าบาดตา ชุดของท่านแม่ประหนึ่งปิดทองทั่วทั้งตัว เจ็ดจ้าวจนดวงตาของนางพร่ามัว ส่วนใบหน้าของท่านแม่ก็กลืนไปกับแสงพร่างพรายชวนให้ปวดหัว ทำให้มองเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายไม่ชัดเจน

“ท่านแม่ ท่านแม่...” นางสะกดกลืนความรู้สึกแสบตาเอาไว้ ก่อนจะเขยขึ้นมองหน้ามารดาให้ชัด

ทว่าใบหน้าของมารดากลับเลื่อนรางลงทุกทีๆ

สาวใช้คนหนึ่งวิ่งเข้ามารายงานด้วยน้ำเสียงลึกลับ “อู๋หยินเจ็ด คุณชายเจ็ดกลับมาจากเมืองหลวงแล้วเจ้าค่ะ”

“จริงหรือ!” ท่านแม่ลุกพรวดขึ้นด้วยความประหลาดใจแถมยินดี จากนั้นก็ถกชายกระโปรงแล้วก้าวพรวดๆ ไปยังทิศทางหนึ่ง

สองขาสั้นๆ ของนางวิ่งเตาะเตาะตามไปพลงเรียก “ท่านแม่ ท่านแม่!”

ร่างของท่านแม่ห่างออกไปเรื่อยๆ ก่อนจะหายไปท่ามกลางแสงแดดในฤดูใบไม้ผลิ

ด้วยความร้อนใจ นางจึงตะโกนตามหลังมารดาที่เพิ่งเผยความปิติยินดี

“ท่านแม่ ท่านแม่ ท่านพ่อไม่ได้กลับมาเพียงลำพัง เขาพาสตรีผู้หนึ่งมาด้วย! นางจะแย่งตำแหน่งอู๋หยินเอกของท่านไป แล้วบีบให้ท่านไร้ทางเลือกจน

ต้องสังเวชชีวิต...

ไม่รู้ว่เพราะอะไร ประโยชน์นี้จึงวนเวียนซ้ำไปซ้ำมาในหัวของนาง ติดอยู่ที่ปลายลิ้น ทว่ากลับเปล่งเสียงไม่ออกเลยแม้แต่คำเดียว นางทำได้เพียงมองมารดาที่เดินห่างไกลออกไปทุกทีๆ ก่อนจะหายไ้จากคลองสายตา

ในใจร้อนร่นราวกับถูกไฟเผา นางวิ่งตามหาท่านแม่ไปทั่ว ภายใ้ได้แสงแดดเจิดจ้านางเห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังมีปากเสียงกัน จึงวิ่งเข้าไปดู แหกกลุ่มคนไปพลางถามด้วยท่าทางกระสับกระส่ายไปพลาง “พวกเจ้าเห็นท่านแม่ของข้าหรือไม่ พวกเจ้าเห็นท่านแม่ของข้าหรือไม่”

เพราะพวกเขาเอาแต่ทะเลาะกัน จึงไม่มีใครสนใจนางเลยสักคน

‘ท่านแม่อยู่ที่ไหนกันแน่’ นางกวาดตามองไปรอบด้าน ทันใดนั้นก็เหลือบไปเห็นเงาของใครบางคนวิ่งแวมอยู่ตรงโถงบุปผา¹ เพราะประตูเปิดแง้มอยู่เล็กน้อย

‘หรือว่าท่านแม่จะแอบอยู่ที่นั่น?’

นางวิ่งเข้าไปหาด้วยความดีใจ

แอ๊ด!

ก่อนนางจะเปิดบานประตูเข้าไป

กระโปรงผ้าไหมสีแดงปักขอบด้วยดิ้นทองพลิ้วไหวอยู่กลางอากาศ แท้ทั้งสองข้างโผล่ออกมาได้ชายกระโปรงนั้น แท้ข้างหนึ่งสวมถุงเท้าขาวสะอาดปานหิมะ ส่วนเท้าอีกข้างสวมรองเท้าปักลายยวนยางสีแดงสด...

นางกรี๊ดร้องเสียงดัง ก่อนจะตื่นจากความฝันด้วยสภาพเหงื่อท่วมกาย

ภาพที่ปรากฏขึ้นในดวงตาคือโคมแบดเหลี่ยมซึ่งส่องแสงนวล มันยังคงประดับอยู่ตรงมุมผนังตามเดิม

¹ เรือนรับรองแขกที่อยู่ด้านนอกห้องโถงรับแขก ส่วนมากมักสร้างขึ้นบริเวณลานเรือนหรือกลางสวนดอกไม้

ภายในห้องไร้สรรพเสียงใดๆ ชุ่ยเหลิ่ง หัวหน้าสาวใช้นั่งจับหลักอยู่บน ม้านั่งตรงหัวเตียง

โศกเศร้าสุดลมหายใจเข้าลึก ที่แท้เสียงกรีดร้องนั้นก็อยู่ในความฝัน! นาง ชกกลับความรู้สึกกระสับกระส่ายในใจลึกๆ

เพราะนางล้มป่วยในคราวนี้ ทำให้คนในสกุลขุนวายุโกลาหลั่นไปหมด โดยเฉพาะบรรดาสาวใช้คนสนิทที่ต้องผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมาดูแลนางทั้งวัน ทั้งคืน พวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะกะพริบตาด้วยซ้ำ แค่นี้ก็เหน็ดเหนื่อยหนักหนา

โศกเศร้าไม่ได้ปลุกชุ่ยเหลิ่ง แต่ทอดสายตามองไปที่โคมแปดเหลี่ยมที่มุมผนังห้อง ขณะเดียวกันก็อดนึกถึงความฝันเมื่อครู่ไม่ได้

ตอนที่ท่านแม่เสียชีวิต นางมีอายุเพียงหนึ่งขวบสิบเอ็ดเดือน จำความอะไรไม่ได้สักอย่าง หากไม่ใช่เพราะภายหลังถั่วเหนียง² บ่าวผู้ซื่อสัตย์ของท่านแม่ตามหานางจนพบละก็ นางคงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าท่านแม่เสียชีวิตอย่างไร และก็คงไม่รู้รายละเอียดพวกนี้ด้วยซ้ำ

ทั้งหมดนี้เป็นความฝันที่นางสร้างขึ้นจากรื่องราวที่ถั่วเหนียงเป็นคนบอกเล่าให้นางฟัง!

โศกเศร้ารู้สึกอัดอัดในอก ทรมานเหมือนคนหายใจไม่ออก นางจำต้อง พลิกตัวมาอีกทาง เสียงเสียดสีของเนื้อผ้าเหมือนจะดังแจ่มชัดเป็นพิเศษ ท่ามกลางราตรีกลางที่เงียบสงัดเช่นนี้

ชุ่ยเหลิ่งสะดุ้งตื่นขึ้นมาทันที พอรู้ว่าตนเผลอหลับไปตอนเฝ้าเวร ก็หลุดปากออกมาด้วยความกระวนกระวาย “ฮูหยิน”

โศกเศร้าหวั่นระพลบ่อกฝายก่อนเอ่ย “ข้ากระหายน้ำ”

“บ่าวจะไปรินให้เดี๋ยวนี้เจ้าคะ” ชุ่ยเหลิ่งลุกพรวดขึ้นมาทันที จากนั้นก็ ผ่อนลมหายใจออกมาอย่างเบาใจ

² คำว่า ‘เหนียง’ ใช้เรียกสตรีผู้ที่มีอายุโสมมากกว่า

ไต้หวันจิบชาแล้วถาม “ตอนนี้ยามใดแล้ว โหวเหย³ กลับมาแล้ว
ใช่หรือไม่”

“เพิ่งจะพ่นยามจ๊อ⁴ เจ้าคะ” ชู่เหลิ่งพึมพำด้วยท่าทางกระสับกระส่าย
“โหวเหย... ยัง... ยังไม่กลับมาเจ้าคะ”

“...” แวตตาของไต้หวันจะมึน

วันเทศกาลลงหยาง⁵ นางเดินทางไปที่เรือนเว่ยถึงเงิน... สูหยินซื้อจื่อ
แห่งจิ้งกัวงเพื่อชมดอกเบญจมาศ จากนั้นก็ต้องลมหนาวจนไข้ขึ้นสูง คราแรก
ไม่มีใครถือเป็นเรื่องใหญ่ รวมทั้งตัวไต้หวันเอง คิดว่าเชื้ยท่านหมอมাত্রจว
อาการ กินโอสถสองสามช่นนก็คงดีขึ้น ใครจะคิดว่ากินโอสถมากมายก็แล้ว
แต่อาการป่วยกลับไม่กระเตื้องขึ้น ซ้ำยังทรุดหนักกว่าเดิม

สิบวันก่อนนางถึงชั้นลูกจากเตียงไม้ไผ่ คนในจวนพานตระหนกตกใจ
กันใหญ่โต พวกเขาทั้งเชื้ยท่านหมอ สวดมนต์ และไหว้พระโพธิสัตว์ อลหม่าน
วุ่นวายไปหมด จ๊ะหิงโหว... เว่ยถึงอวี๋ สามีนางถึงชั้นสั่งให้สาวใช้นำตังมา
ตั้งไว้ด้านนอกจากกัน เพื่อเผ่าปรนนิบัติดูแลนางยามกลางคืนทุกวัน

เมื่อวานยามบ่าย หวังชิงไห่ คุณชายสี่ของจวนถึงอันโหวเดินทางมาพบ
เว่ยถึงอวี๋ สองคนกระซิบกระซาบกันครู่ใหญ่ ก่อนเว่ยถึงอวี๋จะหาข้ออ้างไป
กินอาหารเย็นกับหวังชิงไห่ นอกจวน กระทั่งบัดนี้เขาก็ยังไม่กลับมา

หวังชิงไห่เป็นสหายสนิทกับเว่ยถึงอวี๋มาตั้งแต่ยังเล็ก พวกเขามีสาย
สัมพันธ์อันดีต่อกัน ทั้งคู่ชอบขี่ม้า ยิงธนู เตะลูกหนัง และล่าสัตว์ ทั้งยังแข่ง
ม้าด้วยกันเป็นประจำ หากเป็นยามปกติไต้หวันคงไม่คิดถึงสาหาความ แต่เมื่อ

³ โหวเหย (อ่านว่า โหว-เย่) คำเรียกขานขุนนางที่ได้รับการบรรดาศักดิ์ชั้นโหว รองจาก
บรรดาศักดิ์ชั้นกง

⁴ ช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. – 00.59 น.

⁵ ตรงกับวันที่ 9 เดือน 9 ตามปฏิทินจันทรคติของจีน เลขเก้าสองตัวพ้องเสียงกับคำว่า
‘ยืนยาว’ ในเทศกาลนี้มีธรรมเนียมการป็นชาและการกินขนมลงหยาง

ครึ่งเดือนก่อนตงผิงป้อ... โจวเส้าชวน พ่อตาของหวังชิงให้ถูกรับทรัพย์และ ถอดออกจากตำแหน่งด้วยข้อหาละโมภคตโกง เวลานี้เขาถูกจองจำอยู่ในคุกหลวง หวังชิงให้กำลังวิ่งเต้นเพื่อช่วยเหลือนพ่อตา เพราะเหตุนี้เองที่ทำให้ ไต้เวเจากลัวว่าเว่ยถึงอวีจะเข้าไปพัวพันกับเรื่องนี้

“เจ้าสั่งให้ป้ามเฝ้าเวรประตูออกไปดูที่เรือนรับรองด้านนอกที่ว่า ไหวเหยพักอยู่ที่ห้องหนังสือหรือไม่” ไต้เวเจาเอ่ยด้วยความกังวล “หากไหวเหยไม่อยู่ที่ห้องหนังสือก็บอกพวกที่เฝ้าเวรประตูใหญ่ว่า ถ้าไหวเหยกลับมาเมื่อไรก็เชิญมาที่ห้องข้า”

ชู่เหล่งรับคำแล้วรีบผละไป

ผ่านไปเพียงครู่เดียว ชู่เหล่งก็รีบวิ่งกลับมารายงาน “ฮูหยิน ไหวเหยกลับมาแล้วเจ้าคะ!” นางเอ๋ยก่อนจะหยุดไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เสริมขึ้นอีก “ไหวเหยเพิ่งกลับมาจากข้างนอก พอกลับมากรีบตรงมาที่ห้องฮูหยินทันที”

“ข้ารู้แล้ว” ไต้เวเจาหยัดกายลุกขึ้นนั่ง

ชู่เหล่งกำลังคิดจะจัดมวยผมให้ไต้เวเจา ทว่าเว่ยถึงอวี้ก้าวเข้ามาถึงด้านในแล้ว

แม้จะเลยวัยสามสิบมาแล้ว แต่เว่ยถึงอวี้กลับไม่มัวเมาทั้งในสุรา การมอมเมา และปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนร่างอ้วนจุกระทั้งมีสีหน้าหม่นหมองเหมือนชื่อจื่อคนอื่น รูปร่างของเขาสูงใหญ่ อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าโดดเด่นน่านมอง กริยาท่าทางคล่องแคล่วปราดเปรียว กระวีกระวาดยิ่งกว่าเด็กหนุ่ม หากมองผาดๆ ยังนึกว่าอีกฝ่ายเพิ่งจะอายุยี่สิบห้าหรือยี่สิบหก นับว่าเป็นบุรุษรูปงามแห่งเมืองหลวงคนหนึ่ง

พอเห็นไต้เวเจาสวมเสื้อคลุมแล้วลุกขึ้นนั่ง เขาก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงแปลกใจ “ไหนเจ้าถึงยังไม่นอนอีก”

ไต้เวเจาไม่ได้ตอบแต่กลับถามอีกฝ่ายแทน “คุณชายหวังขอพบไหวเหยด้วยเรื่องอันใดหรือ”

“อ้อ!” เว่ยถึงอวี้หลบสายตาไปอีกทาง “ไม่มีอะไร ก็แค่มีเรื่องกลัดกลุ้ม

ใจเล็กน้อย เลยหาสหายตี๋มด้วยก็เท่านั้น...”

“โหวเหย!” ไต้เวจกล่าวแทรกจากของเวยถึงอวี้อย่างไม่เกรงใจด้วยเสียงแหลมสูง “คุณชายหวังขอความช่วยเหลือจากท่านกระมัง? โหวเหยใคร่ครวญดีแล้วหรือไม่ว่า เพราะเหตุใดตงผิงป๋อถึงได้ถูกจองจำ หากโหวเหยยื่นมือเข้าไปแทรกเรื่องนี้จนนำภัยมาสู่ตัวจะเป็นเช่นไร ต่อให้โหวเหยไม่เห็นแก่เข้า แต่ท่านแม่อายุมากแล้ว ซ้ำลูกๆ ก็ยังเล็กนัก โหวเหยจะทอดทิ้งพวกเขาไม่ไยดีหรือไม่”

“เจ้าก็อย่าเอาแต่คิดว่าข้าเป็นเด็กสามขวบ” เวยถึงอวี๋เอ่ยกลับหัวเราะ “ตงผิงป๋อก็แค่พลั้งปากหลุดจากเลื่อนเปื้อนตอนตี๋มสุราเท่านั้น แต่กลับไปเตะเกล็ดได้คอมังกร⁶ เข้า เพราะเหตุนี้จึงถูกลงโทษจองจำ อย่่ว่าแต่ข้าเลย หัวทั้งเมืองหลวงแห่งนี้มีใครไม่รู้บ้างเล่า เจ้าอย่ากังวลไป เรื่องนี้ข้ายอมจัดการได้ รับรองว่าไม่เดือดร้อนมาถึงเจ้ากับลูกๆ แน่” เขาเอ่ยตัดบทแบบขอไปที

ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันทรงขึ้นครองราชย์ได้เพราะเหตุเปลี่ยนแปลงภายในราชสำนัก บัลลังก์มังกรไม่มั่นคง พระองค์ทรงระแวงแคลงพระทัยกับคำวิพากษ์วิจารณ์ลับหลังเป็นที่สุด เกรงว่าคำพูดหลอกลวงของตงผิงป๋อนี้เองที่เป็นชนวนเหตุแห่งพิบัติภัย

เพราะเป็นสามีกรรยากันมาสิบกว่าปี ไต้เวจจึงรู้นิสัยของเวยถึงอวีดีเสียยิ่งกว่าใคร เขาพูดเช่นนี้ก็ยิ่งทำให้นางกังวลขึ้นกว่าเดิม นางต้องบีบให้เขาสัญญาให้ได้ “...เรื่องใดที่เกี่ยวข้องกับสกุลโจว ห้ามท่านสอดมือเข้าไปเด็ดขาด!”

เวยถึงอวี๋เดือดดาลขึ้นมา จึงเอ่ยอย่างไม่พอใจ “เจ้าพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร! ต้าเหอเป็นกัลยาณมิตรของข้า ตอนนั้นเขาเดือดร้อน หากข้านิ่งดูตาย

⁶ ว่ากันว่าเกล็ดได้คอมังกรจะสวนทางกับเกล็ดตรงบริเวณอื่น หากเตะถูกจะทำให้มังกรโมโหเดือดดาล ส่วนนี้จึงหมายถึง การทำให้จักรพรรดิกริ้ว ปัจจุบันใช้เปรียบเทียบกับ การทำให้ผู้มีอำนาจโกรธ

เช่นนี้ยังนับว่าเป็นคนอีกหรือไร”

ทว่าพอเห็นสีหน้าท่าทางของไต้เวเจาแล้วก็อดละอายใจไม่ได้ เขาจึงเอ่ยเสียงแผ่ว “เจ้ารู้หรือไม่ว่าตำเหอขอพบข้าด้วยเรื่องอันใด” พูดแล้วก็อดเบิกตากว้างด้วยความโมโหไม่ได้ ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยความขุ่นชิง “เจ้าคนสารเลวซึ่งไม่คิดจะข่มเหงคุณหนูสิบสามกับคุณหนูสิบสี่สกุลโจว!”

ไต้เวเจาตกใจจนหน้าถอดสี “ฮูหยินโจวเล่า?”

“ก็อยู่ที่จวน” เสียงของเว่ยอิงอวี่เบาเหมือนยุง สีหน้าเผยแววกระอักกระอ่วน

ไต้เวเจาสูดลมหายใจ

ฮูหยินโจวเป็นภรรยาคนใหม่ของตงผิงป้อ ปีนี้เพิ่งจะอายุสามสิบสองปีเท่านั้น หน้าตางดงามสะดุดตา คุณหนูสิบสามกับคุณหนูสิบสี่สกุลโจวเป็นดั่งแก้วตาดวงใจของฮูหยินโจว เชี่ยวครامงมล้ำกว่าน้ำเงิน⁷ ยังไม่ทันถึงวัยปักปันก็มีผู้คนมาสู่ขอจนกรณีประทุแทบหลุด

“เขาไร้คุณธรรม ใช้กำลังข่มเหงผู้คน ปฏิบัติผิดทำนองคลองธรรมเช่นนี้ ฝ่าบาทไม่สนพระทัยเลยหรือไร”

เว่ยอิงอวี่แค้นเสียงเอ่ย “เขาสังหารบิดา ส่วนน้องชาย ฝ่าบาทก็ทรงลงโทษริบเบี้ยหัวเขาเพียงสามปี ปลดออกจากตำแหน่งขุนนาง และสั่งให้เขาทำความผิดใช้ความผิด เจ้าคิดว่าฝ่าบาทจะทรงเอาผิดเขาด้วยเรื่องแค่นี้หรือไร”

“...” ไต้เวเจาไม่เอ่ยคำใดออกมา

⁷ เปรียบเปรยคนรุ่นหลังที่โดดเด่นกว่าคนรุ่นก่อน

สอง ขัดแย้ง

ซ่งโมมีนามรอง⁸ ว่าเยียนล้ง เป็นบุตรชายคนโตในภรรยาเอกของ
อิงกั้วกง... ซ่งอิซุน มารดาเป็นคนสกุลเจียง มีชาติกำเนิดสูงศักดิ์ ได้รับการ
แต่งตั้งเป็นเชื้อจื๊อตอนอายุห้าขวบ ทว่าพออายุสิบสี่ปีก็มีข่าวลือว่าเขาถูก
อิงกั้วกงขับออกจากสกุล เป็นตายไม่อาจรู้ได้

รัชกาลเฉิงผิงปีที่สี่ ซ่งเต๋มู่จงประจวบ องค์ชายห้า... ท่านอ๋องเหลียว
มู่หน่ากลับมาดูอาการพระบิดาตามคำเกลี้ยกล่อมของฮองเฮา จากนั้นก็เกิด
การเปลี่ยนแปลงขึ้นในราชสำนัก องค์รัชทายาทถูกมีอธนูลอบสังหารจน
สิ้นพระชนม์ ซ่งเต๋มู่จงก็กบฏริบวณ หน้าประวัติศาสตร์พลิกผัน ซ่งเต๋มู่จงก็ใหม่
ทรงขึ้นครองราชย์

ซ่งโมซึ่งเดิมถูกกล่าวถึงเป็นครั้งคราวในการจับน้ำชายามบ่ายกลับ
ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าทุกคนในฐานะขุนนางคนสนิทของซ่งเต๋

⁸ สมัยโบราณเมื่อผู้ชายทำพิธีสวมกอดตอนอายุยี่สิบ จะมีการกำหนดนามรองที่สอดคล้อง
กับชื่อเพื่อใช้สำหรับการเรียกขานกันอย่างเป็นทางการ นามรองนี้จะแสดงถึงบุคลิก อุปนิสัย
และคุณธรรมของเจ้าของชื่อ ใช้แทนชื่อตัวเพื่อเป็นการให้เกียรติยกย่องผู้ถูกเรียก

เขาควมมำถือดานบุกเข้าไปในจวนอิงกั๊ว๊ง ตัดแขนขาซ่งฮั่น น๋องชาย
ร่วมอุทรต่อหน้าบิดา ให้บิดามองบุตรชายคนเล็กที่เลือดไหลนองท่วมกาย
พร้อมกับร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด จากนั้นถึงได้บ่นศีรษะของบิดา
น้ำมือโหดเหี้ยม การกระทำป่าเถื่อน สร้างความสะพรึงไปทั่วทั้งเมืองหลวง แม้
เหตุการณ์จะผ่านมาหลายปีแล้ว แต่เสียงเล่าลือเกี่ยวกับตัวเขาก็ยังไม่สร้างชา

บรรดาขุนนางพากันถวายฎีกาขอให้ฮ่องเต้นำตัวผู้ก่อเหตุมาไต่สวนและ
สืบหาความจริง ทว่าฮ่องเต้กลับลงอาญาเขาเพียงกักบริเวณให้อยู่แต่ภายใน
ตำหนักขี๊ยว่น

หลังจากนั้นหกเดือน ซ่งโม่ก็เข้าร่วมหน่วยของครักษ์เลื้อแพร รับตำแหน่ง
ลูกหมูชั้นเจ็ดในกองกำลังทิศอุดร

หนึ่งปีให้หลังซ่งโม่ก็เลื่อนขั้นเป็นผู้บัญชาการหน่วยของครักษ์เลื้อแพร
มีตำแหน่งขุนนางชั้นสาม

ผู้คนในเมืองหลวงเล่าลือกันว่าฮ่องเต้ทรงพอพระทัยในตัวซ่งโม่ ก็เพราะ
เขามีความชอบเรื่องการสังหารองค์รัชทายาทในเหตุการณ์ชิงราชบัลลังก์
ครั้งนั้น

ราวกับจะพิสูจน์คำเล่าลือนี้ เพราะตลอดระยะเวลาสิบสองปีที่ฮ่องเต้
องค์ใหม่ทรงครองราชย์ ไม่ว่าจะถูกตราหน้าว่าฉ้อราษฎ์บังหลวง ถูกตีตราว่า
คิดคดต่อราชสำนัก ถูกกล่าวหาว่าเหี้ยมโหดไร้คุณธรรม ทำตัวกำเริบเลิบบาน
หรือบ้ากามมั่วโลกีย์อย่างไร แต่ซ่งโม่ก็ยังได้รับพระเมตตาจากฮ่องเต้
ไม่เปลี่ยนแปลง ตรงกันข้ามกับขุนนางที่กล่าวโทษเขา บ้างก็ต้องโทษลงทัณฑ์
บ้างก็ถูกปลดออกจากตำแหน่ง บ้างก็ถูกประหารชีวิตดับสูญ

หากต้องเผชิญหน้ากับคนผู้นี้ ไต้หวันก็อดสะท้านในใจไม่ได้ ถ้าปล่อย
ให้เว่ยถึงอวี๋ทำตามอำเภอใจอย่างคนไม่รู้จักประมาณตนเช่นนี้ ก็รังแต่จะทำร้าย
คนในสกุลให้พังพินาศ ดีไม่ดีอาจลามไปถึงญาติมิตรด้วยก็เป็นได้

นางฟิมทำ “สกุลโจวล้มลงก็ยังเหลือสกุลเฉา จำเป็นหรือที่ท่านกับ
คุณชายหวังจะต้องออกหน้า อัยารนาเรื่องเดือดร้อนดีกว่าเจ้าคะ! ข้าว่า

อย่างไรเสียก็ไต่ตรองให้รอบคอบกว่านี้สักหน่อยย่อมดีกว่า...”

นางยังพูดไม่ทันจบความดี เว่ยถึงอวี้ก็แค่เน่เสียงหย่น “ข้าไม่ได้คิดยับยั้งเหมือนเจ้า ข้ารู้เพียงว่า ‘สุภาพชนย่อมรู้ว่าสิ่งใดควรทำมิควรทำ’ เรื่องนี้ข้าไม่ยุ่งไม่ได้!”

เขาทำเหมือนนางเป็นคนใจดำ จิตใจคับแคบ เพื่อความปลอดภัยของตัวเองถึงทำเป็นเมินเฉยไม่ดูดำดูดีชะตากรรมของแม่ลูกสกุลโจว

ท่าทางของเว่ยถึงอวี้กริ๊งเข้าไปในใจของไต้เว่

นางแค่เน่เสียง “ซึ่งไม่ไม่มีครอบครัว ไม่มีบุตรหลาน จวนของเขาเต็มไปด้วยหญิงงามโฉมสะคราญมากมาย มากยิ่งกว่านางสนมในวังหลวงด้วยซ้ำ หญิงเหล่านั้นส่วนใหญ่ก็ถูกส่งตัวให้เขา เพราะคนในครอบครัวหวังประจบประแจงหรือหมายตำแหน่งขุนนาง

“ข้าได้ยินว่ามีหญิงผู้หนึ่งถูกห้ามออกมาจากประตูจวนด้านหลังเพราะผูกคอบจบชีวิตตนเอง อีกคนก็ถูกส่งไปยังอารามแม่ชีเนื่องจากโกณิศระตนเอง เพราะไม่ยอมปรนนิบัติซึ่งโม่ มีบางคนที่ถูกยกให้เป็นภรรยาหรืออนุของสหายหรือลูกน้องของเขาที่หมายตา ส่วนบางคนก็หลบหนีออกมาเพราะทนการถูกทารุณกรรมจากเขาไม่ไหว ทว่าก็ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าเขาต้องลงทุนลงแรงฉกชิงตัวหญิงคนใดเหมือนกับที่ท่านเล่า ท่านไปสืบข่าวให้ชัดเจนเสียก่อนค่อยพูดดีหรือไม่เจ้าคะ”

เว่ยถึงอวี้ราวกับถูกอสุนีบาตฟาดใส่ เขานั่งตะลึงงันอยู่กับที่ ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังไม่ขยับเขยื้อน

ไต้เว่ไม่สนใจเขาอีก นางหันหลังให้แล้วล้มตัวลงนอน

ท่ามกลางความเงิบสับสน นางได้ยินเสียงแผ่วเบาของเว่ยถึงอวี้ดังขึ้นด้านหลัง “ข้า... ข้ารับปากคำเธอไปแล้วจะกลับคำได้อย่างไรกันเล่า อีกอย่าง... คำเธอก็ขอความช่วยเหลือจากหย่งเอินป้อด้วย หาใช่ข้าเพียงคนเดียวไม่ ทุกคนตกลงกันไว้แล้วว่า พรุ่งนี้จะเข้าวังไปยื่นฎีกาฟ้องซึ่งไม่ต่อหน้าพระพักตร์หากข้าไม่ไปละก็...”

โด้วเจาเอ๋ยเนิบนาบ “ข้าป่วยอยู่มิใช่หรือเจ้าคะ”

“นั่นสิ! ใช่แล้ว!” เว่ยถึงอวี๋ยืนดีขึ้นมาทันทีทันใด “ข้าต้องอยู่ดูแลเจ้าที่จวน!”

โด้วเจาหลุดซัน นางกำลังคิดจะเกลี้ยกล่อมเว่ยถึงอวี๋อีกสักนิด เพื่อไม่ให้เขาถูกหย่งเอินป้อชักจูงไปได้ ทว่าจู่ๆ เจ้าตัวก็เปลี่ยนใจเสียก่อน จังหวะนี้เองชู่เหล่งก็จำพรวดๆ เข้ามา

“โหวเหย ฮูหยิน ถึงอันโหวมาเจ้าคะ!”

“อ๊ะ!” เว่ยถึงอวี๋จับสังเกตสีหน้าโด้วเจาด้วยอาการกระสับกระส่าย

ถึงอันโหว... หวังชิงหวายเป็นพี่ชายร่วมอุทรของหวังชิงไห่

“หลบหน้าคงไม่ดี” โด้วเจาเอ๋ยเสียงขรึม “เขาเดินทางมาพบท่านดึกดื่นเช่นนี้ แสดงว่าต้องมีเรื่องสำคัญ ขอเพียงท่านยืนยันว่าต้องดูแลข้าก็พอ เรื่องอื่นๆ อย่ารับปากเป็นอันขาด”

“ได้!” พอมือทางออก เว่ยถึงอวี๋ก็มีสีหน้าแจ่มใสขึ้นมาทันที ก่อนตรงไปที่เรือนรับรองด้านนอก

โด้วเจารับก้าชูปชู่เหล่ง “เจ้ารีบตามไปดูว่าถึงอันโหวมาพบโหวเหยด้วยเรื่องอันใด”

ชู่เหล่งรับคำแล้วรีบผละไป

ตอนที่เสียงกลองดังขึ้นในยามสี่ เว่ยถึงอวี๋ก็เข้ามาในห้องนอนด้วยท่าทางอารมณ์ดี

“ฮูหยิน!” เขาเลิกคิ้วพลางเอ่ย “เจ้าทายซิว่าถึงอันโหวมาพบข้าด้วยเหตุใด”

โด้วเจาทราบความมาตั้งแต่ต้นแล้ว ทว่าเจ้าตัวก็ยังยิ้มรับก่อนถาม “เหตุใดเล่าเจ้าคะ”

“ถึงอันโหวสั่งห้ามตำหนอไม่ให้สอดมือเข้าไปยุ่งเรื่องสกุลโจว ด้วยกลัวว่าพรุ่งนี้พวกเราจะเดินทางเข้าวังกันตามกำหนดเดิม เพราะเหตุนี้จึงเดินทาง

มาขอบคุณด้วยตนเองพร้อมกับของกำนัล! เราเป็นสกุลแรกที่พวกเขามาพบถึงอันโหวเอ๋ยวจาเหมือนที่เจ้ากล่าวไว้ไม่ผิด!”

โต้วเจาเอ่ยกลั้วหัวเราะ “เช่นนั้นก็ดีแล้ว โหวเหยก็จะได้เบาใจเสียที”

“มิน่าถึงมีคำกล่าวเอาไว้ว่า ‘มีภรรยาเหลียวฉลาดดูครอบครองสมบัติล้ำค่า’” เว่ยถึงอวี่เอ๋ยประจบโต้วเจา “ยังดีที่มีฮูหยินอยู่ด้วย ไม่เช่นนั้นข้าคงได้ก่อเรื่องน่าขันแล้ว” จากนั้นก็ดันร่างโต้วเจาให้เข้าไปชดริมเตียงด้านในแล้วประกาศก้องออกมา “ข้าจะนอนบนเตียง ข้าไม่นอนบนตั่ง”

ท่าทางเช่นนั้นว่าเป็นการขอร้องนางนั่นเอง

โต้วเจาหัวเราะแล้วแบ่งที่ริมเตียงให้อีกฝ่าย ไม่นานเว่ยถึงอวี่ก็ส่งเสียงกรนออกมาเบาๆ

หลายวันมานี้โต้วเจานอนหลับไม่สนิทนัก บ่อยครั้งที่ต้องตื่นขึ้นเพราะเสียงเอะอะ นางคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เขย่ายกายเว่ยถึงอวี่

“มีอะไรหรือ” เว่ยถึงอวี่ลืมตาขึ้นอย่างงัวเงีย ก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง

“โหวเหย ข้ามีเรื่องอยากบอกท่าน”

“อ้อ!” เว่ยถึงอวี่ขานรับ ผ่านไปอีกครู่ถึงได้ลุกขึ้นนั่งอย่างเกียจคร้าน เขาเอนกายพิงหัวเตียง ก่อนจะหาวหวอดออกมา “เจ้ามีเรื่องอะไรกัน”

โต้วเจาสั่งให้ซุ่ยเหลิ่งหยิบเสื้อคลุมขนเสือดาวมาคลุมกายเว่ยถึงอวี่ จากนั้นถึงได้เอ่ยเนิบนาบ “ข้าอยากจัดการเรื่องการแต่งงานของลูกเว่ยให้เรียบร้อย”

เว่ยถึงอวี่ชะงัก

ลูกเว่ยคือบุตรชายคนโตของพวกเขา ปีนี้อายุสิบสี่ ไม่เพียงแต่บุคลิกดี มีสง่าราศี ทั้งยังฉลาดเฉลียวแหลม และสุ่มรอบคอบ เด็กหนุ่มเป็นที่ถูกอกถูกใจของเว่ยถึงจิน... พี่สาวของเขานัก สองปีก่อนฝ่ายนั้นก็เริ่มเปรยเป็นนัยๆ ว่าอยากจะยกไฉผิง บุตรีคนโตของตนให้เป็นภรรยาของลูกเว่ย

ฝ่ายหนึ่งคือชื่อจื่อแห่งจีหนิงโหว อีกฝ่ายคือหลานสาวคนโตของจิงกั๊วงฐานะเหมาะสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก ทั้งยังมีสายสัมพันธ์ใกล้ชิด เขารู้สึก

ว่าเป็นคำหมายที่สมบูรณ์แบบที่สุด ทว่าทุกครั้งที่ท่านพี่ ท่านแม่ หรือแม่แต่เขาเอ่ยถึงเรื่องนี้ โต้้วเจาก็จะทำเพียงหัวเราะขันออกมา เรื่องนี้จึงค้างคาคลุมเครือ ไม่คืบหน้าเสียที

เวลานี้พอโต้้วเจาเอ่ยถึงการแต่งงานของบุตรชายคนโต ความมั่งงุ่นของเว่ยถึงอวี้ก็ปลาสนาการไปจนสิ้น เขาได้แต่เอ่ยเข้า “ตอนที่ท่านพี่เอ่ยเรื่องนี้ต่อหน้าเจ้า เจ้าก็ทำเป็นไม่รู้不问 ตอนนี้เจ้ากลับเป็นฝ่ายเสนอออกมาเสียเองระวังท่านพี่จะเล่นตัว ปฏิเสธเจ้าบ้าง”

โต้้วเจาหัวเราะ กระทั่งเว่ยถึงอวี้หยุดลงโลดใจ นางถึงได้บอกเขา

“ข้าอยากหมั้นหมายลูกเว่ยกับหลานสาวคนโตของเซวียนหนึ่งโหว... ก้าวให้ชิง”

รอยยิ้มของเว่ยถึงอวี้แข็งค้างอยู่บนใบหน้า มุมปากกระตุก ท่าทางเหมือนไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

โต้้วเจาหรือจะไม่เข้าใจความคิดของสามีกับแม่สามี

ทว่านางก็มีความคิดเป็นของตนเองเหมือนกัน

พอสามील้มป่วยและเสียชีวิตอย่างกะทันหัน เวลานั้นเว่ยถึงอวี้ยังไม่ถึงวัยสมรสกันด้วยซ้ำ ไม่มีประสบการณ์ในการปกครองและดูแลกิจในจวน แม่สามีของนางมีอุปนิสัยอ่อนโยน ขาดความเด็ดขาด ธุระทั้งหมดล้วนต้องอาศัยคำชี้แนะจากเว่ยถึงเงิน เช่นนี้แล้วถึงผ่านพ้นความโกลาหลวุ่นวายในช่วงแรกมาได้

และเพราะเหตุนี้เอง เว่ยถึงอวี้ก็ดี แม่สามีก็ดี ไม่ว่ามีเหตุอันใดก็มักถามความเห็นของเว่ยถึงเงิน และขอความช่วยเหลือจากอีกฝ่ายอยู่เสมอ พอเวลาว่างเลยไปนาน เว่ยถึงเงินก็เข้ามามีอำนาจในสกุลเว่ย ไม่ว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ขอเพียงนางเอ่ยปาก เว่ยถึงอวี้กับแม่สามีไม่มีใครคัดค้าน เรียกว่าวาจาของเว่ยถึงเงินนั้นศักดิ์สิทธิ์ยิ่งกว่าเว่ยถึงอวี้กับแม่สามีเสียอีก

มารดาของโต้้วเจาจากไปตั้งแต่นางยังเล็ก นางเติบโตมาพร้อมกับความรู้สึกพึ่งพาผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา สิ่งที่น่าปรารถนาที่สุดก็คือการมีครอบครัวของ

ตนเอง มีหรือที่นางจะยอมให้เว่ยถึงเงินคอยสอดมือเข้ามาแทรกในทุกเรื่อง

ช่วงแรกที่แต่งเข้าสู่กลุ่เว่ย นางไม่รู้ประสีประสาอะไรสักเรื่อง เพราะเหตุนี้จึงลำบากไม่น้อย ต้องแอบหลั่งน้ำตาเงียบๆ บ่อยครั้ง กระทั่งให้กำเนิดบุตรชายสองคนและบุตรอีกคน จัดการกิจธุระใหญ่ๆ น้อยๆ ทั้งภายนอกและภายในจนจนสกุลเว่ยมั่งคั่งขึ้นทุกปีๆ เว่ยถึงเงินถึงได้เก็บมือเก็บไม้กลับไปบ้าง

หากต้องเป็นครอบครัวเดียวกับเว่ยถึงเงิน อีกฝ่ายก็จะเป็นทั้งบ้าและเม่ยายของบุตรชาย ด้วยอุปนิสัยเผด็จการของสตรีผู้นั้น บุตรชายของนางมิถูกกดหัวไปตลอดทั้งชาติเลยหรือไร หากมีเรื่องระหองระแหงเกิดขึ้นระหว่างสามีภรรยา เช่นนั้นแล้วก็คงไม่มีแม่แต่คนที่จะตัดสินความอย่างเป็นธรรมชาติ นางไม่มีวันเห็นด้วยกับการหมั้นหมยนี้เด็ดขาด

แต่ไต้หวันก็รู้ดีว่า หากไม่มีเหตุผลที่ฟังขึ้นแล้วไซ้ แม่สามีกับเว่ยถึงอวี่คงไม่เห็นด้วยกับการเลือกลูกสะใภ้ที่ดีที่สุดสำหรับบุตรชายของนาง ด้วยเหตุนี้นางถึงใคร่ครวญเรื่องนี้มาโดยตลอด

ประจวบเหมาะว่าวันหนึ่งนางที่ผ่านมานางไปชมดอกเบญจมาศที่จวนจิ้งกัวง บุตรสาวของจิ้งกัวงเอ่ยเย้านาง

“...พี่สะใภ้เอ็นดูน้องชายนัก นางยอมขัดใจท่านพี่ของข้า เพราะหมายจะยกไฉ่ผิงให้แต่งงานกับบุตรชายเจ้าให้ได้ หากเป็นเจตนาของท่านพ่อละก็ ไฉ่ผิงควรจะแต่งงานกับจวนจิ้งเจียงโหว!”

นางถึงได้รู้ว่าจิ้งกัวงมีความคิดเช่นนี้

ไต้หวันหาหนทางออกได้ในทันที นางหาเหตุผลที่ดีสำหรับเกลี้ยกล่อมสามีกับแม่สามีได้แล้ว เพียงแต่ยังไม่มีโอกาสได้นั่งคุยรายละเอียดกับสามีเท่านั้นเอง

ยามนี้เด็กส่งตไร้ผู้คน เป็นจังหวะเหมาะที่จะพูดคุยกุพอติ

พอเห็นว่ามีอีกฝ่ายตะลึงกันไปเช่นนั้น ไต้หวันก็หัวเราะเสียงแผ่ว นางถ่ายทอดคำพูดบุตรสาวของจิ้งกัวงให้เว่ยถึงอวี่ฟังแล้วบอก “บุตรสาวของจิ้งกัวงคงไม่พูดเรื่องนี้กับข้าโดยไร้สาเหตุ เกรงว่าเรื่องการแต่งงานของไฉ่ผิง

จะเป็นเหตุให้ท่านป้า⁹ ชัดแย้งกับสามีเสียแล้ว หลายปีมานี้ท่านป้าช่วยเหลือพวกเราไม่น้อย แม่นางจะเป็นผู้หญิงที่ขี้จู้แจงกั๊กง ทว่าผู้ดูแลจนถึงกั๊กงในเวลานี้ก็คือจิ้งกั๊กง หากจิ้งกั๊กงรังแกรังคั๊ดเราเพราะเรื่องการแต่งงานของลูกเว่ยกับไฉผิง ถึงตอนนั้นจะได้ไม่คุ้มเสียนะเจ้าคะ”

ความกตัญญูนับเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

หากลูกสะใภ้ถูกพ่อสามีเดียดฉันท้แล้วละก็ ชีวิตหลังจากนั้นจะเป็นเช่นไรกัน ไม่แน่ว่าอาจจะถูกหย่าขาดก็เป็นได้

เว่ยถึงอวี้น้ำถอดสี ก่อนดำหนินาง “หากเจ้าตอบตกลงการแต่งงานในครั้งนี้ตั้งแต่แรก เราก็คงไม่ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้! ตอนนี้จะทำเช่นไรเล่า”

ไต้เว้เจาเสนอวิธีให้เว่ยถึงอวี “อย่างไรเสียโหวเหยลองปรึกษาเรื่องนี้กับท่านแม่ดู ว่าจะจัดการเรื่องนี้อย่างไร”

“จริงด้วย!” ดวงตาของเว่ยถึงอวีเป็นประกาย “ไหนข้าถึงคิดไม่ได้หนอ” จากนั้นเขาก็ตะโกนเรียกซุ่ยเหล่งให้มาพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ โดยไม่สนใจว่านี่เป็นยามใดแล้ว “ข้าจะไปพบท่านแม่เดี๋ยวนี้”

แม่สามีอายุมากแล้ว นอนหลับไม่นาน นามนี้ก็น่าจะตื่นแล้ว

ไต้เว้เจาไม่ห้ามปรามสามี นางทำเพียงเรียกสาวใช้อีกคนมาถือโคมนำทางเว่ยถึงอวีไปยังห้องพักของแม่สามี

หากคาดการณ์ไม่ผิดละก็ ถ้าแม่สามีรู้ข่าวนี้เมื่อไร อีกฝ่ายต้องมาถามความเห็นนางพร้อมกับเว่ยถึงอวีอย่างแน่นอน

ไต้เว้เจากลับไปไม่นานก็ถูกซุ่ยเหล่งปลุกอีกครั้ง เพราะแม่สามีกับเว่ยถึงอวีมาพบนางถึงห้องพัก

ยังไม่ต้องรีบปริปาก แม่สามีก็ถามด้วยน้ำเสียงร้อนใจ “เรื่องที่เจ้าพูดเป็นความจริงหรือ” แต่ก็กลางเคลงใจอยู่ในที่ “เหตุใดถึงเงินถึงไม่เคยเอ่ยกับข้ามาก่อน”

⁹ คำเรียกแทนตัวพี่สะใภ้ น้องสะใภ้จะใช้คำเรียกขานตามบุตรชายของตน

สาม ชมขึ้น

“ท่านป้าเอ่ยวาทาออกมาแล้ว จะกลับคำได้หรือเจ้าคะ” ไต้เวเจาเอ่ยกลั้วหัวเราะ “สองวันก่อนฮูหยินกั้วลิ่งให้คนนำความมาบอกข้า นางคิดจะดองกับสกุลเรา เพราะเหตุนี้ข้าจึงคิดได้ว่า ถ้าอย่างไรเสียให้ลูกเวยแต่งงานกับหลานสาวคนโตของเซวียนหนึ่งโหวเสีย ก็ยอมคลายปมปัญหานี้ได้ ท่านป้าเองก็จะได้ไม่ล่วงเกินผู้หลักผู้ใหญ่ในสกุล มิเช่นนั้นหลังจากนี้คงใช้ชีวิตลำบาก”

แม่สามีพยักหน้ารับ ก่อนจะเปลี่ยนท่าที่เป็นอ่อนโยนเหมือนเคย จากนั้นก็ตัดสินใจเด็ดขาด “เช่นนั้นก็ทำตามที่เจ้าว่า ฮูหยินกั้วสนิทสนมกับเจ้า พวกเราก็เห็นบุตรของนางมาแต่เล็กแต่น้อย ไม่ว่าจะเป็นรูปลักษณะหรืออุปนิสัยก็เรียกได้ว่าโดดเด่น เหมาะสมกับลูกเวยของเรา เรื่องนี้จะช้าไม่ได้ อีกสองวันเจ้าให้คนไปสู่ขอที่สกุลกั้วเลยก็แล้วกัน” พอเอ่ยจบก็คิดได้ว่าไต้เวเจายังนอนป่วยกระเสาะกระแสะอยู่บนเตียง นางจึงรีบบอก

“ช่างเถิดๆ เรื่องนี้ให้ข้าจัดการเองดีกว่า เจ้าพักผ่อนเสีย ข้าจะจัดการธุระต่างๆ ให้เอง!” จากนั้นก็จับมือเวยถึงอวี๋เดินกลับไปที่เรือนของตน และปรึกษากันถึงเรื่องการหมั้นหมายของลูกเวย

ไต้เวเจาสงบจิตสงบใจ ก่อนลี้ความขุ่นหลัง “เจ้าไปเชิญซือจื่อมา

พบข้าที!”

เรื่องบางเรื่องก็ต้องบอกกล่าวลูกเว่ยให้เข้าใจเสียก่อน!

ขุ่ยเหลิ่งรับคำแล้วละไปทำตามคำสั่ง

โต้วเจารู้สึกอ่อนเพลีย จึงหลับไปอีกครึ่ง

ท่ามกลางความรู้สึกสับสนสับสนนั้น โต้วเจาก็ได้ยินเสียงเอะอะดังขึ้น

“...ข้ามิได้ตั้งใจจะมาเอะอะโวยวายที่นี่ แต่ข้ากังวลเรื่องอาการของซูหยิน

เหลือเกิน”

เสียงแหลมสูงของหุอิเหินยง¹⁰ ดังมาเข้าหูนาง

“คนในจวนลือกันไปทั่วว่าอาการของซูหยินเริ่มไม่เข้าทีแล้ว ข้าเพียงแต่อยากรู้ความจริงเท่านั้น”

อีกฝ่ายพูดพลางรำให้คร่ำครวญปานบิดามารดาจากไป

“หากซูหยินเป็นอะไรไป ข้ากับคุณชายสามจะอยู่อย่างไรกัน! ให้ข้าตายไปพร้อมกับซูหยินเสียยังดีกว่า...”

เว่ยถึงอวี่มีอนุสี่คน หลังจากที่ลูกหุ่ยอายุครบสี่ปี พวกนางก็ทยอยกันให้กำเนิดบุตรชายสี่คนและบุตรสาวอีกสี่คน สกุลเว่ยจึงแตกหน่อลูกหลานออกมามากมาย

บุตรชายทั้งสองของโต้วเจาเติบโตใหญ่แล้ว นางไม่รังเกียจที่อนุเหล่านี้จะให้กำเนิดทายาทคนอื่น ๆ แก่สกุลเว่ย เด็ก ๆ พวกนี้ก็เอาถ่านทุกคน อีกหน่อยย่อมเป็นกำลังสนับสนุนลูกเว่ยกับลูกหุ่ยได้

หุอิเหินยงผู้นี้เป็นอนุคนแรกที่ให้กำเนิดบุตรชาย เวลานั้นนางยังอายุไม่มาก วางตัวอวดโอ้ ท่าทางลำพองใจไม่เบา โต้วเจาไม่ปรามอีกฝ่าย แต่ช่วยจัดหาอนุหน้าตาดองงามอีกสองคนให้เว่ยถึงอวี่ หญิงผู้นั้นชำนาญทั้งการขับร้องและเครื่องบรรเลงถึงเพลงพินและหมากรุก ต้องรสนิยมของเว่ยถึงอวี่พอดี

ชายหนุ่มขลุ่ยอยู่กับอนุใหม่ผู้นั้นทั้งวันทั้งคืน มีหรือจะนึกถึงหุอิเหินยง

¹⁰ อี้เหินยง คือ ตำแหน่งอนุภรรยา

หุอิเหนียงถึงได้ตระหนักแล้วว่าขอเพียงไต้หวันใจ นางจะปั้นแต่งให้ใครเป็นคนโปรตปรานก็ได้ทั้งนั้น จะให้ใครถูกลืมนั่นก็มีเรื่องยากเย็นแต่อย่างใด!

เพราะเหตุนี้หุอิเหนียงจึงเปลี่ยนแปลงท่าทีอย่างรวดเร็ว สงบเสงี่ยม เจียมตัวและรู้จักประจบเอาใจไต้หวันขึ้นมา

ไต้หวันจัดหาอนุที่เก่งเพลงพิน วาดภาพ และเดินหมากคนใหม่มาให้ เว่ยถึงอวี

บรรดาอี่เหนียงทั้งหลายรู้ซึ่งถึงความร้ายกาจของไต้หวัน ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีใครกล้าแสบเยี่ยงเดิม ได้แต่พากันสำรวมท่าทีโดยพลัน

เมื่อพวกนางว่างไต้หวันก็ไม่ทำให้พวกนางลำบากใจ อี่เหนียงทุกคนมีเครื่องประดับเสื้อผ้าอาภรณ์ใช้ไม่ขาดมือ มีสาวใช้ติดตาม รวมถึงบ่าวรับใช้ไม่ต้องยกว่การยาเอกหรือบุตรในสกุลใหญ่โต อี่เหนียงทั้งหมดจึงเจียมเนื้อเจียมตัว พวกนางประจบเอาใจไต้หวัน ประนียบติดดูแลเว่ยถึงอวี ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว ทุกอย่างดำเนินไปด้วยความสงบราบรื่น

“อี่เหนียงเอ๋ยวาจาเหลวไหลอะไรกันเจ้าคะ!” ซุ่ยเหล่งตวาดใส่หุอิเหนียงด้วยความขุ่นข้อง “ไหนถึงเอาแต่เอ๋ยวาจาเหลวไหลเลื่อนเปื้อนพรรค์นี้ โหเวหยสนทนากับฮูหยินจนดึกดื่น ฮูหยินเพิ่งจะได้พักผ่อน ท่านอยากอะอะจนทำให้ฮูหยินตื่นหรือไรกัน”

“หาใช่! หาใช่!” หุอิเหนียงรีบอธิบายด้วยความร้อนรน

“ข้า... ข้าก็แค่ปวดใจนัก... อยากเจ็บป่วยแทนฮูหยินเหลือเกิน...” นางเอ่ยออกมาจากใจจริง

ไต้หวันเชื่อว่าสิ่งที่อีกฝ่ายเอ่ยเป็นวาจาจากใจ เพราะหากนางตายไปอย่างนานที่สุดหนึ่งปี... หลังจากนั้นเว่ยถึงอวีก็คงแต่งงานใหม่ ลูกเว่ยถึงจะเป็นชื่อจื่อแห่งจี่หนิงโหว เขาเองก็ใกล้จะแต่งงานแล้ว แม้ไต้หวันจะรักแต่ก็มีครอบครัวฝั่งภรรยาเกือบหนึ่ง ส่วนลูกหยูกกับลูกอิน ทั้งคู่เป็นพี่น้องร่วมอุทร ชื่อจื่อย่อมไม่ถูกใครเอารัดเอาเปรียบแน่ แต่บุตรชายบุตรสาวของอี่เหนียงทั้งหลาย

ยังเล็กนัก เมื่อมารดาไม่ได้รับความเอ็นดู พวกเขาก็ไม่มีใครให้พึ่งพาอีกต่อไป!

“ถึงกระนั้นอี่เหนียงก็ไม่ควรมาเอะอะหน้าห้องสุหยิน” แม่น้ำเสียงที่ตักเตือนห่อหุ้มเหนียงจะอ่อนหวาน แต่กลับแข็งกร้าวอยู่ในที “หากอี่เหนียงคนอื่น ๆ เป็นเหมือนกัน ภายในจวนมีบ้านป่วนแยหรือ! เข้าตรูขนาดนี้อี่เหนียงคงยังไม่กินอาหารมือเช้าสินะเจ้าคะ อย่างไรก็ตามเสียดกลับห้องไปกินอาหารมือเช้าก่อน รอให้สุหยินตื่นขึ้นมา...”

เสียงของจู้ชื้อ!

โศกเศร้าหัวใจระตุกวน

จู้ชื้อเป็นแม่นมที่นางเฟิ่นหามาปรนนิบัติดูแลบุตรชายคนโต มีอุปนิสัยดีงาม จิตใจกว้างขวาง มีน้ำใจไมตรี นางอดทนและใส่ใจกับลูกเวียยิ่งกว่าบุตรของตนเอง ที่ดีที่สุดก็คือนางเป็นสตรีผู้มีความรับผิดชอบ ยามลูกเวียทำความผิด นางก็ไม่ปล่อยเลยตามเลยเพียงเพราะตนมีสถานะเป็นเพียงแม่นม แต่จะกวตั้นพร่ำสอนเขา สอดส่องและช่วยแก้ไข หลังจากที่ได้เวลาตลอดบุตรชายคนรอง นางก็มอบลูกหุ่ยให้จู้ชื้อเป็นผู้ดูแล ขณะที่ตนทุ่มแรงกายแรงใจ และหมดเวลาไปกับการดูแลกิจธุระภายในสกุลเวีย

ผลที่ตามมาก็คือแม่บุตรชายทั้งสองจะเคารพยำเกรงนาง แต่ก็ไร้ซึ่งความผูกพัน

นี่ทำให้ไต้เวเจาเจ็บแค้นเหลือเกิน!

เพราะเหตุนี้จึงปลดจู้ชื้อแล้วส่งนางไปอยู่ในหมู่บ้านชานาแห่งหนึ่งของสกุลเวียบนภูเขาซีซาน ด้วยเหตุผลว่าเพื่อเป็นบำเหน็จการทำงาน จากนั้นไต้เวเจาก็ดูแลเรื่องความเป็นอยู่ของบุตรชายทั้งสองด้วยตนเอง รวมไปถึงใส่ใจเกี่ยวกับการเล่าเรียนของพวกเขา ทั้งยังเกลี้ยกล่อมให้เวียถึงอวี๋สอนบุตรชายทั้งสองขึ้นมาด้วย...

ทว่าทุกอย่างก็สายเกินไปเสียแล้ว

จู้ชื้อปฏิบัติตัวด้วยความซื่อสัตย์จริงใจ ไม่มีจุดบกพร่องใดให้คนวิพากษ์วิจารณ์ได้ ลูกเวียวัยสิบขวบกับลูกหุ่ยวัยเก้าขวบไม่เพียงแต่ความจำดี

พวกเขายังรู้ประสาเหมือนผู้ใหญ่ การที่นางทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่ไม่ทำให้บุตรชายทั้งสองกลับมาใกล้ชิดมากกว่าเดิม แต่กลับกลายเป็นว่า ยามอยู่ต่อหน้านาง พวกเขายิ่งเจียนขมหมื่นหนักกว่าเก่า

โต้วเจารู้ว่าบุตรชายทั้งสองโกรธเคืองที่นางขับไล่จูชื้อไปจากจวน แต่ใครเล่าจะเข้าใจความเจ็บช้ำของมารดาที่เสมือนเป็นคนแปลกหน้าของบุตรอย่างนางบ้าง บางทีอาจเป็นสตรีที่เข้าใจสตรีมากที่สุด

จูชื้อตระหนักได้ถึงปมในใจที่นางมีต่อตน หลังจากไปอยู่ที่หมู่บ้านชวานาแล้ว อีกฝ่ายก็ไม่เคยติดต่อมาหาลูกveyกับลูกหยุก่อนเลย ฉะนั้นไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ลอบเดินทางกลับจวนมาโดยไม่แจ้งให้ใครรู้ล่วงหน้าเช่นนี้ จูชื้อมาด้วยจุดประสงค์อันใดกัน

โต้วเจาคุ่นคิดก่อนจะได้ยินเสียงอุทานด้วยความตกใจด้านนอก

“แม่นม ท่านมาได้ยังไงกัน เส้นทางจากหมู่บ้านชวานามายังเมืองหลวงนั้นลำบากนัก ไฉนท่านถึงไม่บอกข้าสักคำ ข้าจะสั่งให้รถม้าประจำจวนไปรับท่าน”

เจ้าของน้ำเสียงกระจ่างใสคือลูกveyนั่นเอง

หลังจากที่นางล้มป่วย ลูกๆ ต้องการมาเฝ้าไข้ แต่เพราะกลัวว่าพวกเขาจะติดไข้ไปด้วย นางจึงสั่งให้พวกเขามาคารวะในตอนเช้าเหมือนยามปกติแทน ทั้งสองฝ่ายพบหน้ากันในเวลานี้ ก็คงเพราะเป็นจังหวะที่บุตรชายมาเยี่ยมนางพอดี

ลูกveyเป็นบุตรชายคนโตในภรรยาเอกของจีหนิงโหว เขาได้รับการเลี้ยงดูในฐานะทายาทผู้สืบทอดตำแหน่งมาตั้งแต่ยังเล็ก เนื่องจากมีบทเรียนก่อนหน้านี้อย่างเว่ยถึงอวี โต้วเจาจึงเข้มงวดกับเขามากกว่าบุตรของกงโหวอื่นๆ ยิ่งเติบโตขึ้นเท่าไร เขาก็ยิ่งสุขุมรอบคอบขึ้น ทั้งยังได้รับคำชมจากผู้อาวุโสอื่นๆ ไม่น้อย โต้วเจารู้สึกภาคภูมิใจไม่น้อยเลยทีเดียว

ทว่าท่าทางตระหนกตื่นตูมเช่นนี้เหมือนกับบุตรชายคนโตผู้เต็มไปด้วยความสำรวมของนางเสียที่ไหนกัน

โศกเศร้าทำในสิ่งที่นางเคยเหยียดหยามมาตลอด เจ้าตัวลุกขึ้นจากเตียง จากนั้นก็ลอบมองจู่ซื่อกับบุตรชายของตนผ่านหน้าต่าง

อาจเป็นเพราะกลัวว่าจะรบกวนนาง จู่ซื่อจึงกระซิบเสียงต่ำ “...ได้ยินว่าฮูหยินล้มป่วย ข้าจึงแวะมาเยี่ยม ท่านไม่ต้องกังวลไป หากพบฮูหยินแล้ว ข้าก็จะเดินทางกลับ” จากนั้นก็ถามเขา “หมูนี้นับเป็นอย่างไรบ้าง ข้าได้ยินว่าท่านไปล่าสัตว์กับคุณชายจากจวนจิ้งกั่วง ยิงไก่อ่พามาได้หลายตัวใช่หรือไม่”

ลูกเวยมีท่าทางละอายใจจนจึงตัดพ้อ “แม่นม...” จากนั้นก็เอ่ย “ท่านพี่ยิงกระต่ายได้หลายตัวทีเดียว!”

จู่ซื่อหัวเราะ “ยิงกระต่ายมีอะไรให้น่าภูมิใจกัน” นางช่วยปิดผ่นมตามชายเสื้อของลูกเวยเบาๆ ก่อนจะทอดถอนใจออกมา “ชื่อจื่อของเราโตแล้ว ซึ่มีล่ำสตั้ได้เก่งกาจเหมือนกับโหวเหย ครั้งนี้ยิงไก่อ่พามา ครั้งหน้าต้องล่ากวางกลับมาได้เหมือนกับโหวเหยแน่”

จู่ซื่อเงยหน้าขึ้น สีน้หน้าเผยให้เห็นแววภาคภูมิใจ

ลูกเวยชะงัก จากนั้นก็ยิ้มกว้างออกมาด้วยความขบขันใจแถมขัดเขินอยู่ในที่ “แม่นม ท่านอยู่ที่หมู่บ้านชาวนาสบายดีหรือไม่ พี่จู่เป็นอย่างไรบ้าง อย่่างไรให้ข้าพุดกับพ่อบ้านใหญ่ดีหรือไม่ ขอให้เขาย้ายพี่จู่มาทำงานในร้านของเราที่เมืองหลวง ตอนนี้ข้าเริ่มช่วยท่านแม่รับผิดชอบงานต่างๆ ภายในจวนแล้ว เมื่อก่อนพี่จู่คิดค่านวณเก่งกว่าข้าเสียอีก เข้ารับตำแหน่งเจ้าแก็ร้านได้สบายๆ ด้วยข้า...”

“เหลวไหล” จู่ซื่อตำหนิลูกเวยด้วยสีหน้าแต่้มยิ้ม ทว่านัยน์ตากลับเผยแววเบาใจอย่างอำพรางไม่มิด “กิจในจวนล้วนมีลำดับกฎเกณฑ์ทั้งนั้น แม้เขาจะเป็นพี่จู่ของท่าน แต่ก็ต้องรับใช้ปรนนิบัติท่าน เขาจะทำงานที่ได้ก็ต้องการความเห็นชอบจากฮูหยินเสียก่อน ท่านเป็นชื่อจื่อแห่งจีหนิงโหว หากให้ลูกหลานชาวบ้านร้านตลาดไม่ ทำสิ่งใดต้องใคร่ครวญให้รอบด้าน อย่่าทำลายกฎเกณฑ์เพียงเพราะความพอใจ...”

“ขอรับ รู้แล้วขอรับ!” ลูกเวยรับคำด้วยท่าทางรำคาญใจ แต่กลับคล้อย

แขนจู่ซื่ออย่างสนิทสนม “นานๆ จะพบหน้ากันสักที ท่านบ่นให้น้อยลงหน่อย ไม่ได้หรือไร ครั้งก่อนที่น้องรองไปเยี่ยมท่าน เขากลับมาบอกข่าวว่ามีของท่าน เย็นเฉียบ ไหนให้ข้าดูที... วันก่อนข้าไปหาซื้อโอสธกษิผิวที่โรงหมอมามาให้ท่าน ว่ากันว่าเป็นตำรับที่ฮ่องเต้พระองค์ก่อนทรงใช้และได้ผลชะงัดนัก ข้ากำลังจะส่งไปให้ท่านพอดี คิดไม่ถึงว่าท่านจะกลับจวนมาเสียก่อน...”

โด้วจาหนฟังไม่ไหวอีกต่อไป

‘จู่ซื่อแค่มือเย็น เจ้าก็รีบไปพบหมอเพื่อหาโอสธกษิรับวังหลวงมาให้นาง ข้าล้มป่วยใกล้จะสิ้นใจแบบนี้ เจ้าเคยยื่นโอสธกษิกับมือให้บ้างหรือไม่!’

ความเจ็บปวดแผ่ลามขึ้นในช่องอก

โด้วจาเดินโซเซกลับเข้าไปยังห้องพักด้านใน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนขึ้นไปนอนบนเตียงได้อย่างไร นางรู้เพียงว่าตอนที่ได้สติอีกครั้ง แขนหลังก็เปียกชื้นไปด้วยเหงื่อแล้ว

นางเรียกชู่เหล่งเข้ามา “เรียกจู่ซื่อกับจื่อจื่อเข้ามา”

ชู่เหล่งเห็นสีหน้าของโด้วจาไม่ดีนัก ก็เหลือบมองนางด้วยท่าทาง กระสับกระส่าย ก่อนจะถ่ายทอดคำสั่งนางออกไป

ไม่นานลูกเวยก็เดินเข้ามาพร้อมกับจู่ซื่อ

ท่าทางของพวกเขาดูท่าเหิน คนหนึ่งอยู่ข้างหน้า อีกคนตามมาด้านหลัง จากนั้นก็หยุดลงด้วยท่าทางสำรวม

คนหนึ่งหลุบตาลงต่ำพลงชานเรียก “ท่านแม่”

อีกคนย่อกายแสดงความเคารพแล้วเอ่ย “ฮูหยิน”

โด้วจารู้สึกเย็นเฉียบ ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะตอบรับ นางบอกเรื่องการเกี้ยวพาราสีกับคนสกุลกัวให้บุตรชายทราบ เพราะถึงนางจะอยากเสี่ยงไม่ให้จู่ซื่อรับรู้เรื่องนี้ แต่บุตรชายคนโตไม่ก็บุตรชายคนรองของนางคงบอกเรื่องนี้ให้อีกฝ่ายรับรู้อยู่ดี

อาจเป็นเพราะกะทันหันเกินไป ลูกเวยจึงมีท่าที่ตึงตัวไม่ทันอยู่สักนิด ขณะที่จู่ซื่อตกใจอย่างมาก จากนั้นก็เผยสีหน้ายินดียิบรีดา ก่อนน้ำตาจะพร่างพรู

ออกมา

บุตรชายของนางไม่เข้าใจสายสนกลในของเรื่องนี้ ทว่าจู้ช็อกกลับกระจ่าง
ซัดแทบจะในทันที

พลันนั้นไต้เวเจาก็รู้สึกสิ้นหวัง นางตัดใจเอยกับบุตรชาย “แม่นมของเจ้า
เลี้ยงดูเจ้ามา แม้ไม่มีความดีก็ต้องมีความชอบ ถ้ายทอดคำสั่งซ้ำออกไป ให้
จู้ช็อกกลับมาปรนนิบัติดูแลเจ้า ส่วนลูกแม่นมก็ให้กลับมาช่วยงานพ่อบ้านใหญ่
แล้วกัน”

“ท่านแม่!” ลูกเวยประหลาดใจและยินดีในคราวเดียวกัน เขาคุกเข่าลงที่
หน้าเตียงไต้เวเจาทันที จากนั้นก็ก้มศีรษะคำนับนางหลายครั้ง “ลูกขอขอบคุณ
แทนแม่นมกับพี่जूด้วย!” สีหน้านั้นเต็มไปด้วยความลึกลับย่นยี่

จู้ช็อกร้อนใจ รีบดึงตัวลูกเวยขึ้นมา “ชื่อจี้จี้ มิควรเจ้าคะ มิควร!”

แม้แต่แม่นมยังรู้ว่า ‘มิควร’ แล้วบุตรชายที่นางพุ่มพักมาอย่างทะนุถนอม
ด้วยความตั้งใจมีหรือที่จะไม่รู้?

แต่เพราะเขามีอาจจะกดกลืนความรู้สึกของตนได้ก็เท่านั้นเอง!